

Ladislav Babić

Prema svecu i tropar

Razjasnimo prvo naslov teksta, da bismo ga jasnije shvatili. Često se fraza [tumači](#) kao „*svakome po zaslugi*“, ali sam ja skloniji drukčijem viđenju. Kako riječ *tropar* ima značenje: „*Crkvena pjesma posvećena nekom svecu. U pravoslavnoj crkvi: pjesma u slavu nekog svetitelja, himna svetitelju*“, to prednost dajem tumačenju: „*Prema svecu i hvalospjev (himna)*“. Naime, *hvalospjev* nikakve veze ne mora imati sa zaslugama sveca, a sama [definicija svetosti](#) (točnije, ljudski izbor sveca, odnosno svetosti) jako je podložan manipulacijama, što pokazuje i prijedlog posvećenja kardinala *Alojzija Stepinca*, već proglašenog blaženikom. Pođimo od toga kako su najglasniji zagovaratelji kardinalove svetosti u periodu 1941. do 1946. (kad je bio osuđen) bili djeca, a preživjelih iz tog vremena - s osamdesetak godina na plećima - je jako malo. Daklem se ogromna većina prosječnih vjernika zalaže za argumente kojima sami ne mogu svjedočiti, ili im bijahu prenašani preko tendencioznih medija ili organizacija (prvenstveno tzv. „*Crkve u Hrvata*“), a vrlo mizerni postotak njih je uopće [načitan](#), a da bi se mogao relevantno pozivati na dokumente. Naročito valja spomenuti zatvorenost [vatikanskih arhiva](#), mada je već dovoljno vremena prošlo od kardinalove smrti da bi se oni mogli podastrijeti javnosti. Što ljudi i organizacije inače ponajviše skrivaju? Svoje grijeha i zločine koji bi im mogli okaljati čast ili vjerodostojnost, ili ih čak dovesti pod udar zakona. Dodamo li tome praktički - doduše implicitno - usvojen stav nekih novinara i mnogih dužnosnika koji su eksplicitno govorili kako je za *Hrvatsku* potrebno i lagati, bit će jasno argumentima sklonijim ljudima, iskrenim vjernicima (koji svoju vjeru ne iskušavaju na primjeru pojedinog čovjeka, ma bio on *Isus* ili *kardinal*) ili nevjernicima, da jedinom svetinjom mogu smatrati istinu, odnosno interpretaciju zbivanja ili životopisa osoba, najbližu dokumentiranim argumentima i svjedocima

od povjerenja. I jedno i drugo pristupačno je svakome, ali svatko ih ne raspoznaje. Za to treba imati obrazovanja, medijske pismenosti i nadasve čvrstih etičkih stavova uobličanih u moralno ponašanje.

U mizerne hrvatske ljevice, pa i mnogih ljevičara, prevladava mišljenje da ih se ne tiče koga katolička crkva proglašava svetim – to je kao njihova stvar. Jad takvog mišljenja u ljudi koji čak i SDP proglašavaju lijevom strankom, sastoji se u potpunom nepoimanju društvenog konteksta u kojemu Crkva djeluje, te da se ne može njeno djelovanje (ili unutar nje, primjerice pedofilija) izolirati od društveno prihvatljivih vrijednosti. Pa, zašto, recimo, „Crkva u Hrvata“ ne bi i Pavelića proglasila svetim, moguće i Hitlera, ako je to samo njena stvar? S druge strane, nije li čudno da takav stav zauzima i hrvatska politika, istovremeno se veoma angažirajući oko tog pitanja, ne prepuštajući ga isključivo rješavanju „nepogrešivom“ božjem predstavniku na Zemlji – papi osobno, i „konziliju“ od njega izabranog dijagnosticirati svetost neke, po Crkvi važne ličnosti? Uostalom sva ta [farsa](#) je sasvim jasno dokaziva kao takva, čim se uvidi da je rezultat postupka predodređen, a on nije doli igra za javnost. Evo kako *apostolski nuncij u Republici Hrvatskoj, nadbiskup Alessandro D’Errico* [komentira](#) osnivanje međuvjerske komisije za objektivno proučavanje fakata o *Stepincu*:

"Naglasio je kako je papa dobro informiran o reakcijama koje su došle iz Hrvatske. 'Prije svega, ustrajao je na činjenici da bi mogao i odmah potpisati dekret o Stepinčevoj svetosti jer o tome nema dvojbi', kazao je nuncij. Dodao je i kako je papa o Stepincu informacije dobio još mnogo ranije, putem mnogih Hrvata koje je susretao u Argentini kad je bio nadbiskup Buenos Airesa. 'Ako danas potpišem taj dekret', rekao mi je, 'postoji opasnost jedne nove napetosti između dviju crkava, Srpske pravoslavne crkve i Katoličke crkve općenito, a napose Božje crkve koja je u Hrvatskoj. Kad mi je patrijarh Irinej pisao, o tome sam mnogo razmišljao i smatrao sam da možemo zajedno sjesti za stol i zajedno razmotriti ulogu koju je blaženi Stepinac imao za vrijeme Drugog svjetskog rata, i tako predstaviti i posao koji je obavila Kongregacija, u mirnom ozračju."

Dakle, osnovnim pitanjem nije više istina o hrvatskom kardinalu, već manipulacije katoličke Crkve oko osnivanja komisije, koja ni nije potrebna, jer "nema dvojbi" o Stepinčevoj svetosti (o kojoj je doznao vjerojatno od ustaša koje su „[štakorskom vezom](#)“ - ostvarenom preko papinskog „Zavoda Svetog Jeronima“ u Rimu - izbjegle zasluženu kaznu)! Propala su i dva pokušaja njegova proglašavanja „*pravednikom među narodima*“, a u službenom objašnjenju glasnogovornice *Yad Vashema, Estee Yaari*, [navodi](#) se:

“Vijeće je trebalo odvagnuti intervenciju kardinala Stepinca za neke Židove u odnosu na njegovu podršku ustaškom režimu. Nakon razmatranja svih informacija i dokaza, Vijeće je zaključilo da mu ne može dodijeliti najveću počast Države Izrael za nežidove. Od Shomronyja smo 2001. primili dodatne informacije, ali u njima nije bilo ničega što bi opovrgnulo nadbiskupovu podršku ustašama”.

Kako „kriteriji za stjecanje statusa Pravednika zahtijevaju da je kandidat spasio barem jednog Židova, da za to nije uzeo naknadu, da je pritom riskirao svoj život te da nije bio zločinac“, jasno je da Vijeće za imenovanje Pravednikom (koje se sastoji od preživjelih žrtava holokausta, povjesničara i znanstvenika, a na čelu mu je umirovljeni sudac Vrhovnog suda) nije smatralo – nasuprot neprestanih tvrdnji koje dolaze iz „Crkve u Hrvata“ (šire priče i o planiranom ustaškom atentatu na kardinala) – da je Stepinac na bilo koji način riskirao svoj život spašavajući Židove. Etički humano profilirani ljudi upitat će se, kako je moguće vrhovnog svećenika zločinačke paradržave, koji se nikada nije distancirao od nje i njenog vodstva, uopće proglasiti blaženikom, a kamoli – kako stvari teku – svetim? Daklem, nije „na bilo koji način riskirao svoj život spašavajući Židove“, a priče o navodnoj njegovoj ugroženosti zbog benignih izjava osude režima – ali ne i genocida koji je vršio! – i podrške mu sve do njegovog kraja, padaju u vodu. Vlastiti strah za svoju sudbinu od ustaškog režima koji mu je navodno radio o glavi, vrlo je teško pomiriti sa Pavelićevom molbom – prije nego je dao petama vjetra – za preuzimanjem vođenja privremene vlade. Da su stvarna i navodna prkošenja ustaškom režimu bila bar dijelom tolika kolika prema pobjednicima, kontroverze bi se mogle odnositi samo na njegov odnos prema partizanskoj vlasti. Koja ga, uostalom, nije smaknula, već poslala na progonstvo u Krašić (u što su mu preinačili kaznu zatvora s prisilnim radom).

Među najveće hrvatske lažove treba neosporno uvrstiti katoličku crkvu sa svojim čelnicima, s obzirom da nikad nisu eksplicitno obračunali s ustaškim zločinima i još manje zatražili oprost od žrtava (mada to svakodnevno traže od Srbije za hrvatske žrtve nedavnih ratova), javno osudili mise za Pavelića, tvrdeći da svaki čovjek zaslužuje misu (ali ih ne drže za Tita niti partizana [Svetozara Rittiga](#), i još niz [poginulih svećenika](#) antifašista u NOB!), ili pak ustašoidne javne izjave svojih biskupa, odnosno njihovo [prisustvo na dočeku Haaškim sudom](#) osuđenih suvremenih hrvatskih ratnih zločinaca. Odnos partizana prema vjeri i prisustvu svećenika (i katoličkih) u NOP sasvim je bio [drukčiji](#) od onoga koji se želi nametnuti javnosti. Nisu stradavali svećenici kao takvi, ili zato što su bili katolički svećenici (dali slovenski ili hrvatski), već stoga što bijahu suradnici

okupatora i ustaških kvislinga (čime niukoliko ne demantiram da je bilo i partizanskih zločina, ali – kao što [kaže Vladko Maček](#) u svojim „Memoarima“: „Za razliku od četnika i ustaša, partizani nisu nigdje činili masovnih pokolja.“). Uostalom, internet je – ako već ne posjećujete biblioteke i ne čitate štampani materijal – prepun slika i dokumenata. Samo, glupavi se od pametnih razlikuju po tome što, došavši do kompjutera na tome i završe.

75. Sahrana poginulih partizana na groblju u Molvama, ljeto 1944. godine
Presnimka iz knjige: 32. divizija NOVJ, Zagreb, 1988.

Prije nekoliko godina iz kaptolskih krugova izašla je "ekskluzivna vijest" da je *Stepinac* tijekom progonstva u *Krašić* [bio trovan i zračen](#), od posljedica čega je umro. Do čega je navodno došla neka komisija koja je izvršila „vještačenje zemnih ostataka“ kardinalovih (koji blaženo počiva u zagrebačkoj katedrali, a nikad se nije čulo o „vještačenju“ do izlaska knjige koja iznosi te tvrdnje). To su naveliko ponavljali hrvatski mainstream mediji, uključujući i televiziju. Danas više tu "informaciju" ne možete čuti, jer je [laž pobijena](#). Nije to toliko ni bitno, koliko šutnja o lažljivcima, čime se hrvatsko društvo legitimira kao licemjerno i lažljivo (uostalom, nisu li novinari izjavljivali da su za *Hrvatsku* spremni i lagati?). Zagovaratelji *Stepinčevi* (rekoh već, uglavnom neobrazovani vjernici koji nisu ni živjeli u njegovo vrijeme) pozivaju se na njegovu svetost nebuloznim izjavama tipa „na njegov zagovor izliječen(a) sam“ i slične, kao da ih je tip lično zagovarao pred *Svevišnjim*, valjda kao i one koji su na njegov(?) zagovor izgradili kućerine u *Međugorju*. Uotalom, nije li *Stepincu* i njegovom djelovanju u zločinačkoj paradržavi presudio njegov [vlastiti brat](#)! Njega su ustaše (hrvatski mediji svaljuju krivnju na "naciste"; sasvim svejedno s obzirom da bijahu pokrovitelji kvislinške vlasti) ubile, i to kao pripadnika *NOP*-a! Najbliži rod mu je svojim primjerom

bjelodano pokazao što znači zaista biti sa svojim narodom i pravdom – s oboje istovremeno! Spomenimo da su prvom uredniku „*Glasa Koncila*“ koji je 1972. otišao u emigraciju, neke izbjegle ustaše [prijetile](#) „*Kad mi dođemo na vlast, visjet ćete nasred Jelačićevog trga!*“. Slijedeća od bezbroj kaptolskih laži je i ona, da je Tito od Stepinca tražio izdvajanje „*Crkve u Hrvata*“ od Vatikana. Prilikom susreta maršala Tita s predstavnicima klera, 1946. godine,

„Tito je [doslovno kazao](#): ‘Ja bih sa moje strane rekao da naša crkva treba da bude nacionalna, da se više prilagodi naciji. Možda vam je sada malo čudnovato, kad ja zastupam ovako čvrsto nacionalnost. Suviše mnogo krvi je proliveno, suviše mnogo narodnih patnja sam vidio i ja želim da katoličko svećenstvo u Hrvatskoj bude dublje nacionalno povezano s narodom nego sada. Ja moram otvoreno reći, da ja ne preuzimam pravo da osuđujem Rim, vrhovnu vašu rimsku instancu, ne to neću, no moram reći da kritički gledam na to, jer je uvijek naginjala više Italiji nego našem narodu... Ja sa svoje strane vam ovo stavljam na srce. To je moja misao, koju dijele mnogi moji saradnici.’

Dakle, Tito nije, valja ponoviti: nije dovodio u pitanje ulogu Vatikana kao vrhovne instance Katoličke crkve (i) u Hrvatskoj, ali je – temeljem onoga što se događalo u ratu, kada je tek manji dio katoličkih svećenika pristupio Narodnooslobodilačkoj borbi, koja zaista jest bila narodna, izrazio očekivanje da Crkva u Hrvatskoj bude više autonomna, bliskija narodu.“

Ne tako davno, maltene cijela se država digla na noge kad je tadašnji srbijanski ministar za rad, zapošljavanje, boračka i socijalna prava, Aleksandar Vulin, na komemoraciji žrtvama ustaškog režima u logoru Jadovno nazvao Stepinca „vikarom ustaške vojske“:

„Što da kažem pobijenoj srpskoj djeci koja nakon 74 godine na ulicama najljepših gradova čuju istu pjesmu i imena onih koji su ih bacali u jamu? Koji je to život koji je [vikara ustaške vojske](#) preporučio za sveca?“

što je zaista i bio – to potvrđuju i [katolički izvori](#), dok „*Nadbiskupski duhovni stol*“ kaže u svojoj [izjavi](#):

„...Izjava o blaženomu Alojziju Stepincu ministra u Vladi Republike Srbije Aleksandra Vulina u Jadovnu, 21. lipnja 2015. godine, za katoličke je vjernike vrijeđanje najdubljih osjećaja, za Hrvate ponižavajuća, a za svakoga istinoljubivog čovjeka gaženje istine...“

Može o *Vulinu* misliti tko god što hoće, ali istina je istina ma iz čijih ustiju bila izrečena (rekosmo da je kardinal prilježno služio režimu, nikad ne ustajući javno – sem par minornih izjava - protiv provođenog genocida). Zar ne govori o odsustvu ili vrlo mlakom njegovom angažmanu oko *spašavanja kozaračke djece* iz ustaških logora i „*Dnevnik Diane Budisavljević*“, koji mnogi – pa i *Kaptol* – nastoje dezavuirati, dovodeći u pitanje njegovu autentičnost (1, 2). Brojne su laži svećenstva još od vremena preuzimanja vjerskog primata u *Rimskom carstvu* do danas, tijekom kojeg vremena svako malo mijenjaju ili dopunjuju svoje dogme i samu „*božju riječ*“, prilagođujući ih vremenim i režimima, usput gomilajući golemo bogatstvo. Da ne duljimo previše, dokumenata ima k'o pljeve, spomenimo još samo dvije stvari. **Presudu Vrhovnog suda Narodne Republike Hrvatske (1946. godine)** „*na 16 godina robije zbog suradnje s ustaškim režimom. Prebačen je u zatvor Lepoglavu gdje je smješten u posebno krilo za naročite zatvorenike, koji su bili potpuno odijeljeni od ostalih. Susjedna ćelija pretvorena je u kapelicu, gdje se svaki dan služio misu. Iz zatvora je uvjetno pušten nakon pet godina i prebačen u rodni Krašić*“. Daklem, nije suđen za ratni zločin, pa ga je pogrešno nazivati ratnim zločincem, jer to uistinu nije bio. Pogledamo li uvjete koje je imao u zatvoru, a naročitu u kućnom pritvoru (s kapelicom, mogućnošću šetnje po mjestu i liječničkom njegovom; predlagalo mu se i da napusti državu, što je odbio)

pa usporedimo s uvjetima života (točnije – smrti!!!) jasenovačkih logoraša, jasno je koliko je jugoslavenski sistem „*ugnjetao*“ kažnjenika. A da je presuda bila politička, pa naravno – što drugo očekivati u poslijeratna vremena kad jedva da su se stišali osvetnički pogromi nad suradnicima fašista (a što li je drugo on bio?), kako na istoku tako i na zapadu. Zar nije jednako politička, ali mnogo bijednijeg nivoa – bez ikakve mogućnosti pobijanja - saborska „*Deklaracija o osudi političkog procesa i presude kardinalu dr. Alojziju Stepincu*“, ad hoc donesena bez obnove sudskog procesa koji bi omogućio razmatranje optužnice točku po točku (jer je praktički nemoguće da su sve bile izmišljene) i njihova pravno utemeljenog pobijanja. Komunisti su bar imali muda organizirati proces za osudu, današnja vlast nema ni za pobijanje presude! Kad je *kardinal Stepinac* umro prirodnom smrću (a ne od trovanja i zračenja), vlasti su dozvolile njegov pokop u zagrebačkoj katedrali, čemu je prisustvovalo tisuće vjernika.

„Katedrala je bila prepuna (prema nekim procjenama Udbe, oko 6000 vjernika), dok se na prostoru izvan katedrale nalazilo još između tri i četiri tisuće vjernika. Udba iznosi da je, prema 'gruboj procjeni od večeri kad je Stepinac dopremljen u Zagreb (u večernjim satima 11. 2. 1960.), pa do završetka sahrane, kroz crkvu prodefiliralo oko 20.000 vjernika. Međutim, za čitavo vrijeme nije zabilježen ni jedan incident niti provokacija, bilo od strane svećenika, bilo od nazočnih vjernika,“

Završavajući tekst povodom histerije vjernika - a naročito hrvatskih vlasti – oko aktuelnog blaženika i potencijalnog (poznavajući *katoličku Crkvu*, sasvim izvjesnog) sveca, mogu samo reći – bože hvala ti što nam nisi podario više takvih „svetaca“ (u smislu, bezgrešnog, savršenog, čistog, a još više – nedodirljivog, što se vlasti i „*Crkve u Hrvata*“ tiče). Uspoređujući *Tita* i *Stepinca* kao ljude a ne svece, prvog kao pobjednika nad fašizmom a drugog kao njegovog slugu (uostalom, i izdajnika države koju su fašisti rasparčali a parčad prepustili hijenama na vladanje; čak je i *jugoslavenska vlada zajedno s kraljem* izbjegla u *London*, i barem na riječima se borila za oslobođenje *Jugoslavije*.), može se reći da se prvi borio protiv njega, a drugi surađivao s njim. S tim u vezi, nije istinita su se *Tito* i *Mihailović* borili za „*obnovu Jugoslavije*“ (1, 2). To je još jedna od sijaset laži lažljivaca (prototip kojih je hrvatska predsjednica na zalasku) koji premrežuju svojim bulažnjnjima mozgove *Hrvata*, naročito onih „*koji se savijaju kad su mladi*“ – a premnogi su već nepovratno svijeni na krivu stranu. Oni (četnici tek vrlo kratko, prije početka suradnje s okupatonom) su se borili za očuvanje svoje, tadašnje, međunarodno priznate države – baš kao i pošteni ljudi svih okupiranih zemalja, čiji su antifašistički vladari i političari izbjegli, i odatle nastojali upravljati borbom za oslobođenje. Može li čovjek takvog kova biti „*putokaz*“ moralnim ljudima, [pita](#) se *Ivo Goldstein*, odnosno – jesu li uopće moralni oni koji ga uzimaju za svoj „*putokaz*“. Koji

„...u pismu poglavniku *Paveliću* 21. srpnja 1941., pošto je iz *Zagreba* u logore smrti deportirano više od 2000 Židova ('*nearijevaca*'), protestira protiv '*nečovječnog i okrutnog postupanja s nearijevcima*', ali već samom upotrebom riječi '*nearijevac*', zapravo, prihvaća ustašku i rasističku terminologiju, pa i više od toga: '*Čujem s više strana da se tu i tamo nečovječno i okrutno postupa s nearijevcima prigodom deportiranja u logore, a i u samim tim logorima; što više, da od takva postupka nisu izuzeta ni djeca, ni starci, ni bolesnici.*' Ne dovodeći deportacije u pitanje, *nadbiskup* se zalaže da se one izvode na '*human*' način (ma što to značilo).“

Čovjek koji je od svog kralja (*Aleksandra*) imenovan nasljednikom tadašnjeg *nadbiskupa zagrebačkog Bauera*, a koji se ranije – kao *solunski dobrovoljac* – ovako [zaklinjao](#) *srbijanskom kralju*:

„*Ja Alojzije Stepinac, zaklinjem se bogom svemogućim, da ću vrhovnom zapovjedniku sve zemaljske oružane sile kralju Srbije Petru Prvom svagda i u svim prilikama biti vjeran, svom dušom odan i poslušan, da ću zapovijesti sviju*

pretpostavljenih mi starješina slušati i vjerno izvršavati, da ću Kralja i Otadžbinu junački braniti i vojničku zastavu nigdje neću iznevjeriti. Tako mi bog pomogao.“

Često *Hrvati*, naročito oni „*veliki*“ – posebno oni od kojih „*nema većih*“ (kako sami za sebe kažu) spominju riječi *Stjepana Radića*, koji je navodno savjetovao delegaciju *SHS* da ne odlazi u *Beograd* na ujedinjenje sa *Srbijom*: „*Ne srljajte kao guske u maglu!*“. Čini se, međutim, kako se više od stoljeća nakon toga teška i neprozirna magla nadvila nad *Hrvatsku*, napose naselivši mozgove mnogih građana koji koristeći pokvareni kompas kao putokaz, bauljau u njoj, ni sami ne shvaćajući kamo.

12.02.2020.g.

PR
DIOGEN pro kultura
<http://www.diogenpro.com>